

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości N.(...) Spółki z o.o. z siedzibą w O. w upadłości [poprzednio N.(...) Spółki z o.o. z siedzibą w O.]

przeciwko L. K. i A. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 czerwca 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego A. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 marca 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną pozwanego A. K.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 6 marca 2009 r. oddalił apelację pozwanych L. K. i A. K. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 28 maja 2008 r., którym utrzymany został w mocy nakaz zapłaty z dnia 27 września 2007 r., nakazujący zapłacić przez pozwanych powodowi P.(...) sp. z o.o. w O. [obecnie „N.(...)” sp. z o.o. w O.] kwotę 109.844, 31 złotych tytułem zobowiązania wynikającego z weksla. W stanie faktycznym Sąd ustalił, że pozwany A. K. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zakupił u powódki kotłownię, wystawiając na zabezpieczenie roszczeń weksel *in blanco* wraz z deklaracją wekslową poręczony przez L. K. Powódka dostarczyła towar w terminie, ale otrzymała tylko część ceny i pomimo zawarcia porozumienia i uznania długu przez

stronę pozwaną zadłużenie nie zostało spłacone. W tej sytuacji powódka wypełniła weksel, określiła datę jego wykupu na 30 marca 2007 r. i za pośrednictwem pełnomocnika A. R. z Biura Windykacji Należności „M.(...)” w G. zawiadomiła o tym pozwanym. Sąd Okręgowy ustalił, że weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową a podnoszone zarzuty pozwanym, zwłaszcza co do przedwczesności wniesienia powództwa uznał za chybione. Dlatego nakaz zapłaty został utrzymany w mocy, a apelacja od wyroku pierwszej instancji na skutek niezasadnych zarzutów - oddalona.

Skarga kasacyjna pozwanego A. K. została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego i przepisów postępowania cywilnego. W zakresie prawa materialnego skarżący zarzucił naruszenie art. 11 i 16 Prawa wekslowego, art. 99 § 1 i art. 103 § 1 k.c., a także art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 26 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 ze zm.). Naruszenie przepisów postępowania cywilnego dotyczy art. 233 § 1, art. 244 § 1 i art. 245 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku a także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie wyroków Sądów obu instancji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa. Wniesiono także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jako że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu.

Przepisy prawa postępowania cywilnego wyraźnie wskazują jakie elementy winna mieć skarga kasacyjna. Jest to nadzwyczajny środek zaskarżenia, przysługujący od prawomocnego już orzeczenia, kierowany do Sądu Najwyższego, który nie jest trzecią instancją w sprawie. Toteż przepisy wymagają aby nie tylko zostały przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, ale aby skarga kasacyjna zawierała wniosek o jej przyjęcie wraz z uzasadnieniem. W celu jeszcze wyraźniejszego uwypuklenia tego wymagania ustawodawca zdecydował się w noweli do Kodeksu postępowania cywilnego z dnia 19 marca 2009 r. (obowiązuje od dnia 22 maja 2009 r.) na umieszczenie wymagania odrębnego wniosku skarżącego o przyjęcie skargi i uzasadnienia tego wniosku w osobnym § 2 w art. 398⁴ k.p.c.

Niestety, w niniejszej sprawie skarżący nie zastosował się do tego wymagania, ani według dotychczasowego brzmienia przepisu, ani już uwzględniając jego nowe

brzmienie, choć tożsamą treść. Nie uczynił tego nawet wtedy, gdy zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c. został wezwany przez Sąd Apelacyjny do uzupełnienia wniosku. Pozostało zatem nieoparte jakimkolwiek argumentem twierdzenie pozwanego w skardze kasacyjnej, że skarga ta jest oczywiście uzasadniona. Za uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jako oczywiście uzasadnionej nie może wystarczyć złożenie przez skarżącego pisma, będącego odpowiedzią na wezwanie przewodniczącego w sądzie drugiej instancji, w którym jako właściwe uzasadnienie oczywistości zaskarżenia orzeczenia skargą kasacyjną wskazuje się uzasadnienie podstaw samej skargi. Według art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, a zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oprócz wymagań przewidzianych w § 1 tego przepisu skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Jak wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy ma to być odrębne uzasadnienie od umotywowania podstaw kasacyjnych (por. np. postanowienie SN z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, Lex nr 465860). W szczególności wtedy, gdy wniosek o przyjęcie skargi powołuje się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w orzecznictwie panuje zgodny pogląd, że skarżący jest zobowiązany do przedstawienia wyводу prawnego, wyjaśniającego, dlaczego jego zdaniem skarga jest oczywiście uzasadniona (np. postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2008 r., II PK 276/07, Lex nr 442723). Jest to dodatkowo istotne w niniejszej sprawie, jako że sam wywód odnoszący się do podstaw skargi kasacyjnej wcale nie przekonuje, że skarga jest oczywista.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.